

---

# Jesus i Gummistøvler

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

---

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

# Indhold

Jesus i Gummistøvler

4

# Jesus i Gummistøvler

# Jesus i Gummistøvler

”Jyllandsposten”, den 3. April 1938.

**Jesus i Gummistøvler**  
**Af Sognepræst Kaj Munk.**

**Knud Nordentoft: ”Ny Vin i nye Kar.” (Nyt nordisk Forlag.),**

KNUD NORDENTOFT, Landsretssagfører i Jylland, har paa Nyt nordisk Forlag udsendt en Bog om Jesus: ”Ny Vin i nye Kar”. Den er paa 271 Sider og falder i 2 Halvdele. Den sidste af disse har jeg endnu ikke haft Tid til at læse, den første skal jeg hermed nedfælde nogle Betragtninger om.

Den er en Omsættelse af Evangelierne. Jesus flyttes fra Oldtiden til Nutiden, fra Palæstina til Danmark. Med andre Ord, her er den Bog, mange af os længe og inderligt har ventet efter, og naar den saa endelig kommer, er den slet ikke, som den skulde være. For at sige det rent ud straks: Den er mislykket; Udførelsen er lige saa fejlslagen, som Ideen er veltruffet.

Det kan ikke nægtes, at der er mange af os, som har en stor Længsel efter at møde Kristus af vor egen Tid. Ja, ja, i den kristne Kirke er vi jo stolte af og lykkelige over, at vi har ham hos os i Dag. ”Naar Troen med Varme om Ordet slaar Arme, vor Frelser vi tage i Favn.” Det er een Ting. En anden Ting, som maaske er den samme, er den kristne Altergang. Naar vi i Ydmyghed og Tro modtager Sakramentet, er vi sammen med Herren selv. Dér har Jesus Kontortid. Alt dette er godt og skønt og rigt. Men yderligere er der en Trang i os efter at møde Bibelens Jesus i Dagligdagen. Efter at faa flyttet ham ud fra Hvælvingerne og bort fra Messeriet, efter at se ham staa midt i Tidens Vanskeligheder og netop paa den Plads se, hvordan han fører sig, og høre hans Røst.

Det er nu muligt, at saadan et Ønske slet ikke kan honoreres. Jesus fremtraadte i ”Tidens Fylde”. Verdensbetingelserne for ham var til Stede under Augustus; var der ikke før og vilde næppe komme siden. Som historisk Skikkelse har vi ham nu i vort nye Testamente og som overhistorisk i den Kirke, han grundlagde, og dette skal være os nok og er os nok. Om det er tilladt et kristent Menneske at køre med Sporgvogn, er noget, vi maa afgøre med os selv og vor til slige Tvivlsmaal foreliggende Samvittighed.

Og saa alligevel ... en Stemme i os bliver ufortrødent ved med at hævde, at Jesu Samfærd med Toldere og Kananitter og hans Sammenstød med Farisæere og Moselov og onde Aander er os ikke saa uvedkommende, som Begivenhedernes Titler kunde tyde paa; at alt dette stedsbestemte og aarhundredgamle maa kunne overføres til os her og nu; at den Samtidighed med den historiske Jesus, som Kristne stræber efter, kan naas, ikke bare ved, at vi sætter os tilbage, men ogsaa ved, at han rykkes frem. Ikke en Jesus i Sandaler, men en Jesus i Gummistøvler. En Mand, der fisker i Limfjorden og trasker ud i Marken og snakker med Bønderkarlene og i en gammel Fordvogn joller fra By til By og agiterer for sin Sag.

Noget saadant er det, Nordentoft har søgt at fremtrylle. Nej, ikke at fremtrylle, for saa

var det maaske gaaet, men at konstruere. Han har taget Evangelierne og sin juridiske Skarpsindighed, og ved Hjælp af disse to Ingredienser søger han at opbygge en Skikkelse, der kaldes Jens Andersen, og som fødes paa Fanø udenfor Ægteskab og ender paa en Lygtepæl paa Frederiksberg Bakke mellem to Kommuner, efter i Sønderho og Vejen og Askov og Odense og Vordingborg og Valby at have været i Situationer, der ganske svarer til dem, vi kender fra Nazareth og Kapernaum og Bethania, og have klaret dem paa den foreskrevne Maade.

Det synes mig nu ganske klart, at skulde dette Forsøg have Mulighed for at lykkes, maatte det foretages ikke af en Beregner og Omskriver, men af en dumdrstig Profet, der i sin Kamp for at træffe Helheden følte sig ganske ubunden af alle Enkeltheder. En gudivoldsk Maler kunde gøre dette Billede, men ikke en mer eller mindre behændig Amatørfotograf, der oftest kun naar til at snuppe Billederne af Jesus saadan, at man aldrig rigtig faar at se, om han er i Jakke eller i Kjortel, ja, tiest virker det vel endog, som om Forfatteren bare har smøget ham en Jakke paa uden over Kjortelen. Helbredelser af syge paa Torcene – hvordan skulde de komme der? Læger, der protesterer paa offentlig Gade – en Læge er en Mand i en Lænestol paa et Kontor, og en Overlæge er en Mand i en Kittel midt i en Livvagt; saadanne Folk kan slet ikke komme ud paa Gaden – Udnævnelser af det ulykkelige Fyn til at være et rent – eller altsaa urent – Samaria, bare fordi det ligger midt mellem to Landsdele, Professor Lazarus's Sygdom, hvor Jesus ikke engang for at komme tidsnok gør sig den Ulejlighed at hoppe op paa en Rutebil, Sølvbryllupsfesten, hvor der er Kamp mellem Gæsterne for at komme til at sidde øverst, Oprinet i Universitetets Festsal, hvor de juridiske Professorer – – – nej, nej, nej, det er Uhyrlighed over Uhyrlighed. Behændighedskunstnerens Eksistensberettigelse er hans Behændighed; naar han taber Tallerkenen, griner vi af ham.

Og det er Synd, det er blodig Synd. Emnet er altfor dyrebart, Forfatterens Hensigt for reel og selve Ideen for respektværdig til, at Forsøget burde drukne i Grin. Men det kan nu engang ikke nytte at ville være Mikkangelø, naar man bare er Mikkell.

Bogen her bærer Præg af et urofyldt og søgende Sind, men det er dog vist alligevel mere en Aand, der interesserer sig for Kristus, end en Sjæl, der lader sig slaa i Stykker af ham. Det er ikke blot det, at Jens Andersen under Omsættelsen ved dennes Ubehjælpssomhed har faaet et Skær af Latterlighed over sig, det er heller ikke blot ydermere det, at Skikkelsen helt mangler Liv, fordi alt ligger i det uvirkeliges og konstrueredes og utroliges Plan. Men det er heller ikke for ingenting, at mens Jesus holdt til ved den dybe og fiskerige Galilæasø, er det Farvand, Jens Andersen pløjer, Vadehavet, det flade og tomme. Det er sandt nok, at Kirken mangfoldige Gange indtil det ulidelige har redet paa Kæphestene: Dogmetro og Syndighed og Bundfordærvelse og Alt-af-Naade. Jesus vilde "Tillid" og "Kærlighed". Men naar Nordentoft og jeg skal til at præstere denne Tillid og især denne Kærlighed, hvordan vilde det saa gaa os uden Ordet om Syndernes Forladelse?

— — —

Bøgerne om Manden fra Nazareth ender med Beretningen om hans Opstandelse. Jens Andersen fra Sønderho hænger strykninforgivet paa en Lygtepæl, da Tæppet falder. Vi

forstaar ikke rigtigt hvorfor. Historien om Lazarusses Opvækkelse er dog medtaget, idet Forfatteren videnskaber sig med Henvisninger til et eventuelt Kendskab hos Føreren til eventuelle hemmelige psykiske Kræfter. Kan man ved Hjælp af et saadant Kendskab overvinde Døden i et allerede halvopløst Lig, maa man vel ogsaa kunne overvinde den i sit eget Legeme. Dog er det ikke Videnskabsmanden, vi savner i denne Beretning, det er Digteren, det er Profeten. Jens Andersen fra Sønderho vil aldrig faa sig en Kirke. Hans Tempel bliver Biblioteket.

***Kaj Munk.***